

2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 249 WE należy interpretować w ten sposób, że art. 6 wspomnianej decyzji zobowiązuje jednostkę bezpośrednio do tego, aby jako beneficjent końcowy najpóźniej do dnia 31 grudnia 1999 r. zawarł prawnie wiążące porozumienia i dokonał konkretnego przydziału wymaganych środków?

3. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 38 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999⁽¹⁾ z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych pozostawia w świetle zasad prawa wspólnotowego państwom członkowskim możliwość odstąpienia od windykcji z powodu naruszenia przepisu, jeżeli danemu odbiorcy pomocy przepis ten nie był znany i brak wiedzy o nim nie może również stanowić zarzutu przeciw niemu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 161, str. 1

Finlandia uważa, że Sąd naruszył prawo uznając, że sporne pisma nie zawierają decyzji podlegającej zaskarżeniu na podstawie art. 230 WE.

Jej zdaniem sporne pisma zawierają decyzję polegającą zaskarżeniu w rozumieniu 230 WE.

Za pomocą tej decyzji Komisja pozbawiła w rzeczywistości Finlandię możliwości dokonania warunkowej płatności w rozumieniu orzecznictwa Trybunału.

Zgodnie z orzecznictwem dotyczącym stosowania art. 230 WE, sporna decyzja wywołuje więc wiążące skutki prawne mające wpływ na interesy Finlandii i wyraźnie zmienia jej sytuację prawną. Zatem decyzja ta powoduje utratę przez Finlandię pewnego prawa, a więc w oczywisty sposób wywiera dla niej niekorzystne skutki.

Odwołanie wniesione w dniu 27 marca 2006 r. przez Republikę Finlandii od postanowienia z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie T-177/05 Republika Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-163/06 P)

(2006/C 154/12)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: **Republika Finlandii** [Przedstawiciel: E. Bygglin]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie T-177/05 Republika Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, uznanie dopuszczalności skargi wniesionej przez Finlandię na podstawie art. 230 WE i przekazanie sprawy Sądowi, w celu rozpoznania jej przez niego co do meritum i zasądzenia od Komisji również zwrotu kosztów poniesionych przez Finlandię w ramach postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Finlandia uważa, że ogłoszone przez Sąd postanowienie narusza prawo wspólnotowe w rozumieniu art. 58 Statutu Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma w dniu 27 marca 2006 r. — Nissan Italia Srl przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Roma 3

(Sprawa C-164/06)

(2006/C 154/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nissan Italia Srl

Strona pozwana: Agenzia Entrate Ufficio Roma 3

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 33 dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ w wersji zmienionej dyrektywą 91/680/EWG⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on objęciu regionalnym podatkiem od działalności produkcyjnej (IRAP) wartości produkcji netto wynikającej ze zwykłego wykonywania samodzielnej działalności skierowanej na produkcję lub wymianę towarów lub świadczenie usług?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 376, str. 1.